

MAGYAR NYELVŐR

149. ÉVF. * 2025. JANUÁR–MÁRCIUS * 1. SZÁM

ACSAI ROLAND

KAZINCZYHOZ

(mai óda drámai jambusokban, a Kazinczy Műhelynek és a Magyar Nyelvőrnek ajánlva)

Kazinczy, jambusod talán ma még szebb,
mint volt a századok kihűlt során.
A buszra szálltam én e délutánon,
gurult velem, ki tudja, hogy hová.
Tavasza várt a krókusz árva szirma,
tavaszra várt a sárgálló mező.
Az óriáskerék a törpe létben
ott csillogott, hol város véget ért.

A nyelv zenélt nekem, a százszor édes,
Kazinczy, itt zenélt a jambusod.
A perceket számolta elmenőben,
a múltba tűnő volt-nincs perceket.
Abonyban élt a testvéred, hová te
lelátogattál néhanap, tudom.
Én ott születtem, ismerős vidéke,
e kastély mellett játszottam sokat.

Anyám, apám nyelvét tanultam itt meg,
susogta sok bozót és mind a fák.
Szavuk hozzám beszélt a régiségből:
tovább viszem, miként avart a szél.
A szürkület, az alkonyat vezérel,
a visszaút magánya kell nekem.
A buszra ülve nézni néma tájat,
hol majd a fákra új virág repül.

Ti-tá, ti-tá: a végtelen zenéje,
a legnagyobb műveknek ritmusa.
Maradj velem ma is, ha menni kéne,
maradj velem, kezdődjön új tusa!
Rigó szaván a varjúkárogások,
ne győzzenek, ha jégvirág kikel!
Galamb nevét az égre írva látom,
galamb szemével másik ég figyel.

A ritmusod, ki az, ki perbe fogja?
A ritmusod az elszálló idő.
Hozsánna néked mesterünk a porban,
hozsánna néked, míg a fű kinő.